

SE ON *moro*,
HULLU LUOKKA!

Se on moro, hullu luokka!

Kaisa Ikola

Se on moro, hullu luokka!

SAGA Egmont

Se on moro, hullu luokka!

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2000, 2024 Kaisa Ikola and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727268484

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2., DK-1120 Copenhagen

1. luku

Arkielämää

Koulun kello oli soinnut ja 9B, joka oli ollut parin tunnin ajan haajaantuneena eri valinnaisaineiden oppitunneille, kerääntyi melkein kokonaisuudessaan kotitalousluokan eteen, sillä suurimmalla osalla luokan oppilaista oli kotitalous valinnaisaineena. Toisin lukujärjestyksissä tapahtuneen sekaannuksen vuoksi heille oli järjestetty tunteja vasta kevään puolivälistä alkaen, ja siitä johtuen kotitaloutta oli nyt joka päivä.

– Se hyvä puoli tässä on, että saadaan syödä koulussa kaks kertaa päivässä, tokaisi Loiva asettaessaan viulukoteloaan jalkojensa juureen.

– Ja toivottavasti nyt jotakin mehevämpää kuin ne dieettiruuat joita Kauha on viime aikoina meille syöttänyt ...

– Mitäs käskitte mut dieetille, tokaisi Kyösti, joka lueskeli huvikseen Maailmankirjallisuuden historiaa. – Onneks se on nyt ohi!

– Mites Tahvo voi? Anna tiedusteli.

– Hyvin. Kyösti kaivoi tamagotchinsa taskustaan. – Sen dieetti onnistui! Se painaa enää 50 kiloo ja on joka päivä hyvällä tuulella.

– Mikäs sulla on, Emilia? Herbert tiedusteli.

– Sä näytät ihan maanviljelijältä, joka odottaa EU-tarkastajan tuloa!

Emilia mulkaisi häntä.

– Mä inhoon tietokoneita, hän tokaisi.

– Sä alat muistuttaa Miinaa, Herbert sanoi.

– Sehän on ilmoittanu kirjoittavansa tulevat suurromaaninsa-kin käsin!

– Totta, sanoi Miina, joka viimeisteli matikanvihkoon kirjoittamaansa runoa. – Tietokoneet on just niinku ydinvoimalat – ne on voittamattomia niin kauan kuin ne toimii, mut sit kun ne ker-
ran pamahtaa, ei mitään ole tehtävissä!

– Mä totesin saman just ATK-tunnilla! Emilia ilmoitti.

– Mitä sit tapahtui? Anna kysyi ottaen valmiiksi kasvoilleen myötätuntoisen ilmeen. – Etsä osannu laittaa konetta päälle?

– Haa, sanoi Loiva. – Mulla on hämära muistikuva erästä, joka ei osannu laittaa taskulaskinta päälle!

– No kun meidän piti tehdä joku harjoitusteksti tekstinkäsittelyohjelmalla, Emilia sanoi. – Ja mä kysyin opettajalta, saisinks mä kirjoittaa ja tulostaa harjoituksena sen Runeberg-esitelmän, jonka mä pidän äikäntunnilla ens viikolla.

– Eiks ope antanu lupaa, vai? Loiva tiedusteli.

– Antoi, ja mä kirjoitin sitä työtä koko tunnin. Mut sit se kone hyppäs yhtäkkiä takasin päävalikkoon ja mun teksti hävis!

– Hmm, sanoi Kyösti, joka oli kuunnellut kertomusta niin suurella mielenkiinnolla, että oli jopa jättänyt kirjastaan kesken Italian renessanssiajan kirjallisuutta käsittelevän luvun. – Et sä sit tallentanu sitä levykkeelle?

– Ei mulla ollu levykettä, eihän siinä olis ollu mitään järkeä, kun ei meillä kotona ole tietsikkää enkä mä kumminkaan olis voinu muokata sitä juttuu siellä! Emilia sanoi kiukkuisena.

– Sit sun täyty painaa väärää nappia, Kyösti sanoi. – Ei tietokone tee mitään itsestään.

– Ei vai, Emilia mutisi. – Mun mielestä se varmistaa sataan kertaan kaikki typerät yksinkertaset asiat ja sit se tuhoo tiedostoja kun vahingossa painaa väärää nappia...

– No miten Runebergille kävi? Miina kysyi.

– Se hävisi, Emilia tokaisi. – Oli mulla siitä käsin tehdyt muis-tiinpanot, mut puhtaaksi kirjoittamisen mä jouduin tekemään uudestaan. Ja ihan oikeesti Kyösti, opettaja sanoi että siinä oh-jelmassa täytyy olla joku vika, ettei sen pitäis itsekseen tehdä tommosta.

Emilia aivasti äkkiä pontevasti.

– Siinä oli selvästi virus ja nyt se on tarttunu suhun, Herbert tokaisi. – Toivottavasti se ei oo A-virus!

– Ei se voi olla, kun ei Emilia kerran käyttänyt A-asemaa, Kyösti virnisti. – Kauha tulee. Toivottavasti me leivotaan tänään jotain hyvää!

Kotitalousopettaja oli tosiaan päättänyt valmistuttaa 9B:llä sinä päivänä monenlaisia leivonnaisia. Emilia ja Loiva saivat tehtäväkseen leipoa pikkupullia taikinasta, jonka edellinen ryhmä oli valmistanut kohoamaan.

– Miksiköhän välipalalla ei oo koskaan pullaa? Loiva sanoi vaivattessaan taikinaa niin että leivinpöytä paukkui. – Okei, Emppu, mä tiedän että näkkileipä on terveellistä, mut joskus tekis mieli jotain makeetakin!

– Eiks sulle riitä ne suklaamäärät, joihin sä tuhlaat rahas meidän kioskissa? Emilia tuhisi ja aivasti taas.

- Sori, sait sä jauhoja nenääs?
- Eiku mä taidan tulla oikeesti kipeeksi. Emilia niiskautti. – Ihan totta, kyllä mun mielestä kioskin pitäis kattaa pahin makeennälkä.
- Ei aina tee mieli karkkia, Loiva sanoi ja jäi äkkiä tuijottamaan jonnekin kaukaisuuteen. – Tykkäätkä sä kahvista?
- Kyllä mä sitä juon. Se on hyvää päänsärkyyn.
- Koulu ei kumminkaan tarjoa meille kahvia välipalalla. Ei edes lukiolaisille.
- Lukion oppilaskuntahan yritti ylläpitää kahvilaa, mutta ei se kannattanut. Meidän Ville kerto siitä kun se oli siinä touhussa mukana ja siitä tuli kauhea riesa, Emilia sanoi ja työnsi pullapellin uuniin. – Niillä oli tarjolla karseen kalliita ja hirveen makeita ja rasvasia leivonnaisia, ja kahvi oli niin laihaa et ihmiset valitti saaneensa teetä. Ja niiden tee puolestaan oli niin väkevää, et ihmiset valitti saaneensa kahvia! Mä esitin Villedelle, et eiks ne vois antaa teenjuojille kahvia ja toisinpäin, mut se yritti heittää mua jollakin kovalla esineellä. Niin et kai se kahvilanpito ei sit tosissaan ollut hauskaa.
- Sepä se! Loiva iski nyrkkinsä taikinaan. – Meillä olisi!
- Täh? sanoi Emilia ja aivasti. – Hauskaa vai? Onks meillä joskus?
- Loiva oli niin tohkeissaan, että pyöritti yhtä aikaa viittä pullaa.
- Ei kun perustetaan oma kahvila ja leivotaan pullat sinne itse, ihan tavallisia kotipullia, jotka ei lihota eikä tuu kalliiks. Siinä entisessä terveydenhoitajan vastaanottotilassahan, jossa meidän kioski toimii, on uuni ja tiskipöytä, osa porukkaa vois hoitaa kioskia samalla kun osa leipois pullaa! Ja keitetään niin väkevää kahvia et kukaan ei kerta kaikkiaan pysty nukahtamaan iltapäivätunneilla ja opettajatkin on onnellisia!

– Kuule nyt, Emilia sanoi tiukasti. – Mun mielestä me ollaan jo nähty ihan tarpeeks vaivaa luokkaretkeä varten. Kunhan ylläpidetään kioskia tämä kevät, niin siinä on mun mielestä ihan tarpeeksi aktiviteettia! Mä oon vieläkin tosi uuvuksissa siitä meidän elokuvantekohommasta, mä tarviin lepoa!

– Ei kun ihan totta! Mä oon kuullu kun lukiolaiset on valittanu sitä ettei ne saa kahvia päivällä, kun Namiskan kahvilakin on sen verran kaukana, et jos sinne lähtee välitunnin aikana niin joutuu hörppimään kahvin hirmuista vauhtia ettei myöhästyis tunnilta ja sit suu palaa ja sen takia terveydenhoitajalle on aina hirveet jonot ja ihmiset poissa musiikintunneilta, kun ne ei voi laulaa. Lukiolaiset varmaan arvostais edullista kahvipaikkaa samassa rakennuksessa!

– Sä puhut niinku mikäkin mainosmies, Emilia sanoi. – Voithan sä esittää tota luokalle, mut mä kyllä epäilen ettei siitä tuu mitään. Hän aivasti taas. – Sitä paitsi mun mielestä joka paikassa vouhotetaan liikaa kevytruuista ja laihdutuksesta. Mä ainakin mieluummin nautin elämästä kuin saan jonkun kaameen syömis-häiriön, josta on riesaa lopuks ikää!

– Kohtuus kaikessa, pulla päivässä. Kato kumminkin, ettet saa mitään Kyösti-ongelmaa! sanoi Loiva ja aivasti. – Kiitos vaan, nyt sä tartutit sen tautis muhun! Yrität sä saada mut sairastumaan niin ettei meidän kahvilasta tuliskaan mitään, vai?

– Ei se näin äkkiä voinut tarttua. Se oli varmaan tupakka-ai-vastus!

– Ei semmosta olekaan, tupakkayskää vaan. Sitä paitsi enhän mä oo polteltu sitte kun viime välk... köh, köh!

– Lyhentää elämäsi seitsemällä minuutilla, Emilia tokaisi.

2. luku

Taivalvaaran näyttelijä

Sinä iltana 9B kokoontui Miinan luo katselemaan työnsä tuloksia. Luokka aikoi nimittäin osallistua jännityselokuvakilpailuun ja oli kuvannut sitä varten videofilmin, jonka Loiva nyt oli leikannut valmiiksi. Miina oli jo ajoissa alkanut vihjailla vanhemmilleen siitä, etteivät nämä olleet aikapäiviin käyneet tapaamassa naapurikaupungissa asuvaa tättä, ja saanut heidät siten pois jaloista – hän ei nimittäin ollut varma, oliko elokuva vanhempien silmille sopivaa katsottavaa.

– Missä se Loiva kuppaa? tuhisi Emilia ja niisti pontevasti. Hänen aivastelunsa oli muuttunut aikamoiseksi nuhaksi. – Mulla on tosi kurja olo, mä haluan kotiin nukkumaan ja juomaan kuumaa vettä jossa on hunajaa ja omenaviinietikkaa!

– Voithan sä maata tuossa sohvalle, Miina esitti. – Kyllä Loiva pian tulee, musta tuntuu et mä kuulin just sen mopon äänen.

– Tunnistat sä muka Loivan mopon äänestä? Herbert kysyi ällistyneenä. – Te asutte viidennessä kerroksessa ja tossa kadulla

Enää muutamat vauhdikkaat kahvilatalkoot luokkaretkikassan hyväksi ja 9B voi suunnata kauan odotetulle retkelle! Kohteeksi valikoituu rahojen puutteessa Tampere ja sen ilmaiset nähtävyydet, mutta sehän ei hullua luokkaa pidättele. Komeetta-ope lähtee valvojaksi ja saa jahdata luokkalaisia ympäri kaupunkia. Jäätelöä ja pitsaa kuuluu suuria määriä ja Tampereen murrekin tarttuu, kun hullu luokka koheltaa yläkoulun viimeisellä seikkailullaan.

Se on moro, hullu luokka! päättää kymmenenosaisen Hullu luokka -sarjan. Sarjassa seurataan yläkoululaisten vauhdikasta elämää.

Kaisa Ikola (nyk. Viitala) on suomalainen historiantutkija ja kirjailija. Ikola on kirjoittanut erityisesti lasten- ja nuortenromaneja, joista ensimmäisen hän julkaisi ollessaan 13-vuotias. Ikolan rakastetuimpiin teoksiin kuuluu hulvaton Hullu luokka -sarja.